

Posudek vedoucí práce na bakalářskou práci sl. Karolíny Šťastníkové *Památky Havlíčkova Brodu optikou tamějšího městského úřadu, místních paměťových institucí a turistického informačního centra*. Praha: Univerzita Karlova, Fakulta humanitních studií, 96 s. (včetně fotografií památek)

Bakalářská práce sl. Šťastníkové je věnována zajímavému problému zájmu o památky a způsobu jejich propagace z pozice tří klíčových městských institucí v Havlíčkově Brodě. Komunální politiku zastupuje městský úřad a jím zřízené turistické informační centrum a paměťovou instituci místní muzeum (nevyrozuměla jsem, proč je v názvu plurál). Téma si autorka vybrala jako havlíckobrodská rodačka s dlouholetým zájmem o místní památky, což je jistě chvályhodná motivace. Kolegyni lze dále pochválit za to, že její práce má logickou strukturu. Po úvodní části soustředěné na představení cíle práce, města Havlíčkův Brod (tedy prostředí výzkumu) a teoreticko-metodologických východisek /včetně klíčových pojmů/ se kolegyně zaměřila na nástin dějin města a představení havlíckobrodských památek, včetně jejich současného využití (zde již začal její vlastní výzkum). Jádro práce pak představuje čtvrtá kapitola, jež měla být věnována problému optiky vybraných městských institucí ve vztahu k jednotlivým památkám, ale i obecně v poměru k souboru většinových a menšinových (židovských) památek. Následuje závěr, soupisy odborné literatury a pramenů (v autorčině terminologii zdrojů) a fotografická příloha. Studentka měla k dispozici dostatečný počet děl odborné literatury k dějinám města i jeho památek a zvolila správně také metody k vyplnění zadání. Práce má velmi dobrou formální úroveň a obsahuje přijatelný počet stylistických prohrěšků a gramatických chyb (především v interpunkci a psaní velkých/malých písmen v názvech).

Přes všechna tato pozitiva zůstává však konečný dojem z práce poměrně neuspokojivý.

V metodologické části mi chybí profesionálnější vysvětlení aplikace metody rozhovoru, právě tak jako metody pozorování (např. jak autorka „zmapovala fyzický stav památek“?, co a jak pozorovala při návštěvě Muzea Vysočiny?, jak analyzovala data ze zasedání městského úřadu?) a metody komparace. Vlastní nástin dějin města je poměrně nevyrovnaný a především mi tu stále schází usazení vzniku a dalšího osudu konkrétních památek do doby/dob vývoje města (např. se dozvídám, že Památník Karla Havlíčka Borovského byl znovu otevřen v roce 1956, ale už chybí kontext tehdejší kulturní politiky). Ve třetí kapitole (představení památek na základě kompilace odborné literatury a pozorování) bylo zvoleno při řazení památek hledisko doby jejich vzniku. Nebylo by však vhodnější hledisko významu, který památkám přičítají sledované instituce? Hlavní otazníky jsou pak podle mého názoru spojeny

s nejdůležitější čtvrtou kapitolou. Autorka se uspokojila snadno předvídatelnými deklarovanými názory pracovníků městského úřadu a turistického centra (stejně jako popisem činnosti institucí) a již nešla do větší analytické hloubky. Data získaná z jednání městského úřadu (včetně případných diskusí) jí měla přece posloužit k rozboru toho, v jakém pořadí úřad napomáhal opravám památek, jakým z nich a proč přičítal největší důležitost (proč se např. na židovský tyfový hřbitov upřela pozornost až v roce 2020?), zda se úřad postaral o jejich důstojné využití, jak přistoupil k případným rizikům jejich komercializace, jak památky propagoval na svých webových stránkách apod. Analýza je však nahrazena prostým popisem toho, kdy a kolik hlasů byla schválena oprava jednotlivých památek. Podobně postrádám více analýzy i v případě turistického informačního centra a zejména pak Muzea Vysočiny, kde se autorka soustředila pouze na jeho dějiny, na popis expozice seznamující s osobností nejslavnějšího rodáka Karla Havlíčka Borovského a na nabídku prohlídek ze strany muzea. Právě v této části práce měla ale být rozvinuta strategie muzea při představování jednotlivých památek (využita mohla být i literatura z oblasti teorie muzejnictví, didaktiky dějin). Pokud by autorka přistoupila na výklad místo popisu, byly by pochopitelně bohatší i její závěry, v nichž by se objevily úvahy o roli jednotlivých institucí při zvýznamnění jednotlivých památek, strategiích péče o ně, jejich prezentace a propagace.

Práce sl. Šťastníkové v sobě bezesporu skrývala obrovský potenciál, jenž se ovšem autorce bohužel podařilo rozvinout jen z malé části. V tuto chvíli tak její výkon hodnotím známkou **dobře**.

V Praze 30. května 2023

doc. PhDr. Blanka Soukupová, CSc.